

Deborah Raney

Wat er ook gebeurt

Roman

Vertaald door Cora Kool

 Voorhoeve

Donderdag 1 november

Lucas Vermontez drukte het masker tegen zijn gezicht en dwong zichzelf om gelijkmatig adem te halen. Hij deed zijn uiterste best zich alles te herinneren wat hij tijdens zijn opleiding had geleerd. Zijn ademluchttoestel voerde een constante stroom gefilterde perslucht aan, maar de dikke rook om hem heen bezorgde hem bijna een claustrofobisch gevoel.

Het beton onder zijn voeten trilde. Naast zich voelde hij hoe zijn collega Zach Morgan ineendoek en op handen en voeten begon te kruipen. Lucas volgde zijn voorbeeld. Hij ving Zachs blik en vroeg zich af of in zijn eigen ogen dezelfde panische angst te zien was.

Hij ademde diep in en uit, vechtend tegen zijn vertwijfeling. Dit was geen trainingsoefening. Dit was het echte werk. In de met rook gevulde duisternis bleef hij doodstil staan in een poging de stemmen te onderscheiden die hij een paar seconden daarvoor meende te hebben gehoord. Maar zijn helm en beschermkap veroorzaakten hun eigen geluidsgolven en er drong geen enkel ander geluid doorheen, behalve het gebulder van het vuur boven hem.

Een fractie van een seconde later klonk een explosie die het gebouw deed schudden. Hij viel en kwam plat op zijn buik terecht, wat hem naar adem deed snakken. Er vielen allerlei brokstukken over hem heen en toen hij eenmaal weer vrij kon ademhalen, probeerde hij snel dekking te zoeken.

Achter hem gebarde Zach wanhopig naar de deur waardoor ze naar binnen gekomen waren. De koperen leidingen boven hun hoofd trilden door de naschokken van de

explosie en de dikke, houten balken bogen door onder het gewicht van het gebouw.

Lucas ademde gejaagd uit en begon te tellen, in een poging zijn ademhaling te vertragen. Als het gebouw instortte, hadden ze geen schijn van kans. Ze bevonden zich in het hol van de leeuw – in het souterrain van het voormalige ziekenhuis waarin nu een daklozenopvang was gehuisvest – met boven zich drie verdiepingen.

‘Weg hier!’ Hij gebaarde dat Zach naar buiten moest, zijn eigen stem galmden in zijn hoofd.

Zach vocht zich een weg naar voren. Hij maakte zich zo klein mogelijk om te kunnen profiteren van de rookvrije strook van ruim een halve meter onder de dichte walm.

Lucas bad dat ze iedereen uit het gebouw zouden kunnen krijgen. Zijn vader, de brandweercommandant, had een paar tellen geleden via de ontvanger laten weten dat de bewoners van de daklozenopvang op één na waren gered. Hij had zijn manschappen opdracht gegeven het gebouw te verlaten en had Lucas en Zach naar binnen gestuurd om op zoek te gaan naar de vermiste man.

Hij voelde zich altijd trots als hij zijn vaders bevelende stem hoorde. Manny Vermontez was de beste commandant die Hanover Falls – of liever gezegd: de hele staat Missouri – ooit had gehad. En zo dacht niet alleen zijn trotse zoon erover. Zijn vader had hard gewerkt, hij had het ver geschopt en de hele familie had hem terecht op een voetstuk geplaatst, ook al zorgde dat thuis soms voor onenigheid. Zijn moeder beweerde bij hoog en bij laag dat ze voortijdig grijs werd omdat ze een man had, en nu ook een zoon, die bijna dagelijks hun leven op het spel zetten.

‘Lucas!’

Hij keek snel achterom bij het horen van zijn vaders stem. Niet via de ontvanger, zoals hij had verwacht, maar in het gebouw, vlakbij.

‘Pap?’ Hij deed zijn best om door de dikke rook heen te kijken. Hij zag niemand. ‘Zach?’

Zijn collega moest al voor hem uit naar de ingang zijn gegaan. Prima. Zach zou veilig buiten kunnen komen. Maar wat deed zijn vader hier?

‘Pap? Waar ben je?’

Geen reactie. De ploeg van kazerne 2 moest zijn gearriveerd. Of er moest zich nog steeds iemand in het gebouw bevinden. Anders zou zijn vader nooit de leiding uit handen hebben gegeven.

De rook drong verder omlaag en hij had geen andere keus dan zich kruipend voort te bewegen, tijgerend. Hij had nog lucht, maar alles in hem schreeuwde dat hij naar buiten moest. *Nu.*

Maar hij kon niet weggaan. Zijn vader was hier nog!

Het gebouw kreunde en begon opnieuw te schokken.

‘Lucas!’

Daar was de stem weer. Hij rolde zich op zijn rug en steunde op zijn ellebogen in een wanhopige poging te achterhalen uit welke richting het geluid was gekomen. Hij bleef tien lange seconden luisteren, maar hoorde alleen het gebulder van het vuur boven zich.

Hij kroop verder op zijn buik, maar wist door de oranjegekleurde duisternis niet meer welke kant hij op was gegaan. Hij moest het geluid van zijn vaders stem volgen. Zijn vader zou hem de weg naar buiten wijzen. Maar waar waren ze naar binnen gekomen? Hij kon nergens om zich heen iets onderscheiden. De paniek greep hem weer naar de keel.

De stem klonk opnieuw. Het geluid was nu zwakker, maar hij dacht niet dat hij het zich verbeeldde. De oude rotten vertelden dat ze stemmen hadden gehoord, dingen hadden gezien – hallucinaties – in die panische momenten waarop je tussen leven en dood zweeft. Maar hij was niet helemaal in paniek – nog niet. En hij kende zijn vaders stem toch.

Hij kroop verder de duisternis in, schoof zijn ene onderarm voor de andere, in de richting van de stem, dankbaar dat zijn brandweerjas dikke mouwen had. Maar hij hoorde niets meer. Niets behalve het geraas van het vuur en het onheilspellende knerpen van de balken.

Hij stopte opnieuw en luisterde. De stank van de rook drong tot hem door, evenals de onmiskenbare geur van zijn ademtoestel, maar er was iets bij gekomen. Er was iets veranderd.

Een nieuw geluid sijpelde door zijn helm. Het geronk van motoren?

Ze hadden de assistentie van kazerne 1 ingeroepen. Die kwamen nu vast en zeker aanrijden. Maar het geluid kwam van achter hem. Hij was verder het gebouw in gegaan.

Hij veranderde van richting. Wat een geluk dat hij die motoren hoorde. Dat lawaai zou hem naar buiten loodsen. Zijn angst werd wat minder. Er was hulp onderweg.

‘Pap?’ schreeuwde hij. ‘Ben je daar?’ Hij wachtte op antwoord voordat hij verder ging. De lucht die hij inademde, leek ijler dan eerst. De rook verstikte hem bijna. Hij kon hier niet langer blijven. Hij zou zijn ziel hebben verkocht voor een zender-ontvanger. Hij bad dat Zach naar buiten had weten te komen... dat zijn maat duidelijk kon maken dat hij nog steeds hier beneden was.

Op dat moment trok een zwak schijnsel zijn aandacht. De stemmen van zijn collega’s bereikten hem. Hij kroop sneller, naar het licht toe.

‘Hé! Het is Vermontez!’ schreeuwde Molly Edmonds. ‘Lucas heeft het gered! Geef dat door aan de commandant!’

Lucas zakte op het vochtige beton in elkaar en voelde hoe sterke armen hem naar buiten trokken en hem overeind hielpen.

Hij deed zijn masker en beschermkap af en zoog de roetlucht naar binnen. ‘Waar is mijn vader? Waar is pap?’

‘Hij is naar jou op zoek gegaan!’ schreeuwde Molly boven het gebulder van de vlammenzee uit. ‘Heb je hem daar beneden niet gezien? En waar is Zach?’ Ze holde terug naar het gebouw.

‘Heeft iemand de commandant gezien?’ brulde iemand. ‘Waar is Manny?’

‘Morgan is ook nog binnen!’

Lucas zette snel zijn helm en kap weer op en rende achter Molly aan.

Hij hoorde de mannen schreeuwen dat hij buiten moest blijven, maar negeerde ze. Zijn vader was in die vuurzee op zoek naar hem!

Molly verdween via de ingang van het gebouw. Hij ging haar achterna. Een fractie van een seconde later schudde de grond om hem heen door een nieuwe explosie en hij viel. *O, nee! God, help me!*

Hij worstelde zich naar de ingang, maar die leek te zijn verdwenen. In het donker greep iemand hem vast. Hij klauwde naar de brokken steen om zich heen, maar kon zich niet bewegen. Kon zijn benen niet voelen. Iets hield hem tegen.

Hij deed een poging omhoog te komen, ondanks de druk op zijn onderbenen, en een felle pijn trok door zijn dijbeen. Hij probeerde zich opnieuw te bewegen, maar de pijn deed hem naar adem snakken. Het bood hem een klein beetje troost dat hij blijkbaar nog steeds gevoel in zijn benen had.

‘Mijn vader is daarbinnen!’ Zijn stem was schor van de rook. Hij leek niet genoeg lucht te kunnen krijgen om hardop te kunnen praten. ‘Laat alsjeblieft iemand hier komen! Pap! God! Help!’

Het gehuil van sirenes overstemde zijn geschreeuw en alles om hem heen werd zwart.

Een jaar later, zaterdag 1 november

Lucas werd met een schok wakker, hij zat rechtop in bed. Hij legde een hand op zijn hart dat als een razende tekeering en veegde een laagje zweet van zijn voorhoofd. Buiten klonk in de verte het gehuil van sirenes. Of was dat alleen in zijn droom geweest?

Hij bleef doodstil zitten om goed te kunnen luisteren, maar hoorde enkel het zachte geruis van zijn lakens en de fanatieke kloggeluiden van een specht in de achtertuin.

Nog een beetje slaapdrongen liet hij zijn loodzware benen over de rand van het bed zakken en hij stak zijn hand uit naar zijn stok. Het ding voelde na al die maanden als een verlengstuk van hemzelf.

Hij strekte zijn benen en wendde zijn ogen af van de lappendeken van littekens waarmee zijn linkerbeen van de knie tot aan de enkel was bedekt, en zijn rechterbeen van de bovenkant van zijn voet tot boven aan zijn kuit. Meer dan dertig botten in zijn benen en voeten waren bij het ongeluk verbrijzeld. Hij wist niet dat het menselijk lichaam zo veel botten had. Voor de brand was hij maar wat trots geweest op zijn lange, gespierde benen. Ze hadden Cate Selvy ertoe aangezet om hem liefkozend *Legs* te noemen.

Voordat hij zich helemaal zou laten overmannen door zelfmedelijden dwong hij zichzelf om naar de hoek van zijn kamer te kijken, waar de ingeklapte rolstoel stond met daarnaast een aluminium looprek. Hij prevelde een dankgebed. Het had erger kunnen zijn. Het *was* erger geweest. Hij kon de rolstoel en het looprek inmiddels net zo goed opbergen, maar ze herinnerden hem eraan wat hij in een jaar tijd allemaal had bereikt.

Hij had niet verwacht dat hij ooit een gedenkdag als vandaag zou hoeven meemaken.

De deur van zijn slaapkamer ging langzaam een paar cen-

timeter open en Lucky glipte door de opening, zo luid spinnend dat het in het hele vertrek te horen was. Lucas klakte met zijn tong en de grote kater trippelde over de kleren die er sinds de vorige avond lagen. Lucas streek met zijn hand over de zilvergrijze vacht.

Hij had Lucky – destijds een zwerfkatje – twee jaar geleden in huis genomen nadat hij hem had gered uit de overblijfselen van een uitgebrand pakhuis aan de rand van Hanover Falls. Toen de verbrande pootjes en verschroeide snorharen eenmaal waren genezen, was het een mooi beestje gebleken.

Lucas strompelde naar de badkamer met Lucky in zijn kielzog. Zijn fysiotherapeut – en ook zijn moeder – hadden geprobeerd hem over te halen om Lucky weg te doen, omdat ze bang waren dat hij over de kat zou struikelen. Maar Lucky was tegenwoordig een van de lichtpuntjes in zijn leven.

Nou, dat was pas een deprimerende gedachte. Maar hij was niet van plan om afstand te doen van een van de weinige kameraden die hem al die tijd hadden bijgestaan.

Hij opende het medicijnkastje en keek naar het flesje met sterke pijnstillers, overtuigde zichzelf ervan dat hij ze vandaag niet nodig had. Hij had al bijna drie maanden geen pillen meer geslikt, maar de gedachte aan de pijn die hij had doorstaan, had ervoor gezorgd dat hij het flesje niet had weggegooid. Nog niet.

In de keuken beneden klonk het gekletter van vaatwerk in de gootsteen. Zijn moeder kon nu elk moment binnenkomen om hem over te halen een ontbijt te nuttigen waar hij geen trek in had.

Hij boog zich over de wastafel en spatte koud water in zijn gezicht, wachtend tot hij misselijk zou worden, zoals elke ochtend sinds die afschuwelijke nacht het geval was geweest.

De misselijkheid kwam in golven terwijl het ijskoude water hem klaarwakker maakte. *Pap was dood. En de andere brandweermensen... Zach dood. Molly. Allemaal.* Waarom bezorgde dat besef hem elke dag opnieuw zo'n dreun?

Hij had Zach in veiligheid moeten brengen, daarom. Omdat zijn vader was gestorven toen hij op zoek was naar Lucas, in een poging hem te redden. Hij hoorde de stem van zijn vader weer, luid en duidelijk, die tegen zijn gezin zei: 'Iedereen die de Heer om hulp vraagt, zal worden gered.' Zijn vader had die woorden keer op keer aangehaald.

Nou, Lucas Vermontez had God op die verschrikkelijke dag om hulp gevraagd. En misschien had God hem gehoord. Hij wist het niet. God had zijn vader niet gered. En omdat Hij Lucas wel had gered, riepen de vaak geciteerde woorden van zijn vader de vraag op: waarom, met welke reden?

Want het begon erop te lijken dat Lucas Vermontez niet de moeite waard was om te worden gered.

Woensdag 5 november

Jenna Morgan tuurde naar de cijfers op het bankafschrift dat voor haar lag en toetste de getallen opnieuw in op haar rekenmachine. Dit was haar derde poging om haar bankrekeningen kloppend te maken en voor de verandering wilde ze dolgraag dat de bedragen nu eens niet juist waren. Dit kon niet waar zijn – ze stond bijna achthonderd dollar rood!

In een poging om de paniek die opkwam de kop in te drukken, pakte ze het telefoonnummer van de bank en toetste het in. Zelfs de hypotheek was nog niet betaald en dat had ze twee dagen geleden al moeten doen. Dan zou er weer tweeduizend dollar worden afgeschreven, plus de boete voor het overschrijden van de betalingstermijn. En dan liet ze nog maar even buiten beschouwing dat ze de vorige keer met haar creditcard had betaald.

De afschriften die op de tafel naast haar laptop lagen, waarschuwden dat ze op twee van haar drie creditcards de limiet inmiddels had overschreden.

Een kalme vrouwenstem op een bandje bood Jenna zes verschillende keuzemogelijkheden aan en ze wist dat die allemaal een nieuw bandje zouden opleveren. Ze toetste de 0 in en kreeg inderdaad opnieuw een ingeblikte stem. Ze zette de telefoon terug in de houder. Een beginnende hoofdpijn veroorzaakte een zeurend gevoel bij haar ogen.

Ze moest wat dingen laten schieten. Ook al hadden haar schoonouders Zachs begrafenis betaald en zijn auto van haar overgenomen, ze had het weinige geld van de verzekering die hij had afgesloten er in het eerste jaar na zijn dood door-

heen gejaagd. En met zijn magere pensioen had ze, zodra het geld was overgeschreven, zoveel mogelijk rekeningen betaald.

Ze keek op de klok en hapte naar lucht. Ze was te laat. Zachs moeder had op een of andere manier een afspraak weten te los te peuteren met een nieuw meisje bij de kapsper. ‘En je hoeft je niet druk te maken over de kosten, lieverd,’ had Clarissa gezegd. ‘Dat is allemaal geregeld. Je kunt je helemaal uitleven.’

En dat kon ze ook maar beter doen, zich ‘helemaal uitleven’, want zodra Clarissa zou ontdekken hoe het financieel met haar was gesteld, zat een bezoek aan een dure kapsalon er de komende tien jaar niet meer in.

Twee uur later zat Jenna achter het stuur van haar Volvo en keek in de achteruitkijkspiegel om haar nieuwe kapsel te bewonderen. Haar van nature blonde haar was voorzien van highlights – of lowlights, zoals de eigenaar van de kapsalon de werkwijze noemde. Het beviel haar, maar ze wist niet zeker of het de honderd dollar die het Clarissa had gekost wel waard was – om nog maar te zwijgen van de lading producten die ze Jenna aan hadden weten te praten om het kapsel te ‘onderhouden’.

Zach had zich nooit zo druk gemaakt over haar kapsel. Telkens als ze ter sprake bracht dat ze een ander model wilde, had hij haar verzekerd dat ze van zichzelf al mooi was.

Clarissa daarentegen had altijd haar mening of advies klaar. Dat was al zo sinds de dag dat Zach haar aan zijn moeder had voorgesteld. Jenna zat op de middelbare school in St. Louis, waar zij en Zach waren opgegroeid. Zach studeerde in Springfield en ze had tegen haar moeder gelogen en was ertussenuit geglipt om een weekend naar hem toe

te kunnen. Clarissa was onaangekondigd op de campus verschenen, maar Zach had zich niet van de wijs laten brengen en had hen beiden uitgenodigd voor een lunch in Springfield. Die dag had Clarissa, op de stoep voor het restaurant, met haar hand over het haar op Jenna's voorhoofd gestreken. 'Je moet die pony echt laten groeien, lieverd, dan komt die prachtige beenderstructuur van je veel beter uit.'

Jenna had dat opgevat als een compliment en had vanaf die dag haar pony laten groeien. Terugdenkend aan dat moment streek ze met haar vinger over het hangertje, een vis, dat ze aan een ketting van wit en geel goud – echt goud – om haar hals droeg. De ketting was een verlofingscadeau geweest van Clarissa. Het was het eerste waardevolle voorwerp dat Jenna ooit had bezeten. Jaren nadat Clarissa haar de ketting had gegeven, had Jenna in een tijdschrift gelezen dat de goudvis het Chinese symbool is voor rijkdom en geluk. Ze vroeg zich af of Zachs moeder dat wist. Ongetwijfeld.

Zelfs nadat Jenna een hele sieradendoos vol kostbaarheden had verzameld, bleef de ketting met de goudvis haar favoriet. Het was een soort talisman. Ze deed hem alleen af als ze onder de douche ging.

Clarissa was al snel de moeder geworden die Jenna's eigen moeder nooit voor haar was geweest. Ze had Jenna nooit als uitschot behandeld, maar had haar geleerd hoe ze zich moest kleden en moest opmaken, en later – nadat zij en Zach waren getrouwd – had ze haar geleerd met opgeheven hoofd door het leven te gaan en zich te gedragen alsof ze het verdiende om de naam Morgan te dragen.

Clarissa had haar inmiddels meer dan tien jaar begeleid en meestal voelde het voor Jenna bijna zo dat ze het echt waard was om zich in de kennissenkring van Bill en Clarissa te mogen begeven. Ze geloofde bijna dat ze het verdiende om in een mooi huis in de wijk Brookside te wonen, en dat

haar niet de deur werd gewezen als ze toegang probeerde te krijgen tot het huis van haar schoonouders in Clairemont Hills, de nieuwe omheinde wijk aan de rand van Hanover Falls.

Ze zette de gedachten aan haar magere bankrekening van zich af en draaide Main Street in, die naar het oostelijke deel van de stad liep.

Na het intoetsen van de cijfercode wachtte ze tot de ijzeren hekken openschoven en reed vervolgens over de kronkelweggetjes van het beboste gebied naar het met klimop begroeide domein van de Morgans.

Ze draaide de ronde oprit voor het elegante huis in tudorstijl op. Clarissa begroette haar bij de voordeur, met in haar armen haar kleine, keffende shih tzu. Clarissa maande het hondje om stil te zijn, terwijl ze Jenna zoals altijd van top tot teen opnam.

Haar ogen lichtten op toen ze Jenna's haar zag. 'O, kijk nou! Wat enig!' – ze maakte een snelle draaibeweging met haar hand – '... laat me de achterkant eens zien.'

Jenna deed wat ze vroeg.

'Gewoon prachtig. Vind je het zelf ook leuk?'

Jenna stopte een weerbarstige krul achter haar oor. 'Ik geloof het wel. Het is wat korter dan ik gewend ben, maar ik...'

'Maar natuurlijk vind je het leuk! Wie niet? Ik zei toch dat dat nieuwe meisje goed was. Volgens Dottie duurt het meestal weken voordat je ertussen komt bij haar.'

Jenna begreep de hint. 'Nogmaals bedankt dat je die afspraak voor me hebt geregeld. En dat je alles hebt betaald.'

'O, kind toch...' Clarissa maakte een afwerend gebaar, precies zoals ze altijd deed in dit toneelstukje dat ze al meer dan tien jaar opvoerden. 'Het was me een genoegen. Kom binnen, kom binnen... het is veel te koud voor Quincy.'

Clarissa liep het huis in en Jenna volgde haar, de deur

achter zich sluitend. De geur van kaneel en kruidnagel dreef haar tegemoet, afkomstig van een schaal met kaarsen op de schoorsteenmantel.

‘Wil je koffie?’

‘Nee, dank je.’ Ze veegde haar zweterige handen af aan haar spijkerbroek. ‘Ik... ik wil iets met je bespreken.’

Zachs moeder moest de trilling in haar stem hebben gehoord, want ze keek met gefronst voorhoofd op. ‘Wat is er aan de hand, lieverd?’

‘Misschien wil ik toch wel koffie.’

De rimpels op Clarissa’s voorhoofd werden dieper, maar ze gebaarde dat Jenna mee moest lopen naar de keuken en pakte twee dure mokjes uit een kast.

Jenna keek naar haar, zocht naar woorden om het nieuws zo voorzichtig mogelijk te brengen. Nadat Zach een jaar geleden bij de brand was omgekomen – een tragedie waarbij nog vier brandweermensen waren gestorven – hadden Bill en Clarissa Jenna onder hun hoede genomen. Ze hadden erop aangedrongen dat ze in het huis zou blijven wonen dat Zach en zij hadden laten bouwen in de chique buurt in het westelijke deel van Hanover Falls en hadden financieel bijgesprongen, zoals al vanaf het begin van het huwelijk tussen Zach en haar het geval was.

Zijn ouders waren blijven betalen voor kleine extraatjes, zoals Jenna’s bezoeken aan de kapper en manicure en een abonnement voor de schouwburg in Springfield. De afgelopen week nog had Clarissa aan Jenna twee kaartjes voor het nieuwe theaterseizoen overhandigd en had eraan toegevoegd: ‘Ik weet dat het niet hetzelfde is zonder Zach, maar je kunt iemand meenemen.’

Jenna glimlachte zuinig bij die gedachte. Om te beginnen, bedoelde Clarissa een vriendin. De gedachte alleen al dat ze ooit weer zou gaan daten! En bovendien ging Clarissa’s argument dat het niet hetzelfde zou zijn zonder Zach niet op,

want Zach was welgeteld één keer mee geweest naar een voorstelling. Hij ging niet graag naar de schouwburg en had op een of andere manier altijd een extra dienst los weten te peuteren als ze net naar een voorstelling wilden gaan.

Clarissa zette de dampende mokjes op tafel en gebaarde Jenna dat ze moest gaan zitten. ‘Wat is er aan de hand?’

Jenna roerde poedermelk door haar koffie en snoof de geurige damp op. ‘Ik heb de hypotheek nog niet betaald. Ik denk dat ik moet...’

‘Waarom heb je dat niet eerder gezegd?’ Clarissa sprong op en pakte haar chequeboek uit haar tas. ‘Hoeveel heb je nodig?’

Jenna verfrommelde een papieren servetje en depte een onzichtbare vlek op het tafelkleed. ‘De hypotheek is tweeduizend dollar, maar... die heb ik vorige maand met een creditcard betaald en die moet ik ook hoognodig aanvullen.’ Ze zei niet dat ze ook in de supermarkt met een creditcard betaalde.

Clarissa hield op met schrijven en keek Jenna aan. ‘Je moet ervoor zorgen dat je geen schulden krijgt op je creditcards, lieverd. De rente is een rib uit je lijf. Het is misschien verstandig om wat van Zachs pensioen te gebruiken om dat af te betalen.’

Als Clarissa er ooit achter kwam hoeveel schulden ze had, bij hoeveel creditcards ze al over de limiet was...

Maar Clarissa ging door met het uitschrijven van een cheque. ‘Is vijfduizend genoeg?’

Jenna knikte. ‘Dank je wel. Ik betaal je terug zodra dat kan, maar...’ Ze haalde diep adem en kon Zachs afkeuring bijna voelen. Hij zou het diep vernederend hebben gevonden wat zij nu aan zijn moeder ging vertellen. ‘Ik denk dat ik het huis moet verkopen, Clarissa.’

‘O, nee!’ Clarissa schudde haar hoofd, haar stem klonk gealarmeerd. ‘Dat moet je niet doen. Je moet dat huis als een

belegging zien. Daar moet je zoveel mogelijk kapitaal mee opbouwen. En, trouwens, waar moet je dan naartoe? Als je ergens een fatsoenlijk huis wilt huren, ben je minstens de helft kwijt van wat je nu aan hypotheek betaalt. En bovendien zijn hier in de stad alleen een soort hondenhokken te huur.'

'Ik heb geen keus, Clarissa. Ik kan het niet meer betalen. Ik ben inmiddels zo ver achter...' Ze wachtte tot ze de vertrouwde woorden zou horen die altijd uitkomst boden: *'Rustig maar, lieverd... dat regelen wij wel.'* Ze verafschuwde het dat ze dat soort toespelingen moest maken, dat ze altijd van de Morgans afhankelijk was om haar uit de brand te helpen.

Clarissa fronste en wees naar de cheque die tussen hen op tafel lag. 'Hier red je het wel mee, toch?'

Jenna durfde haar niet in de ogen te kijken. 'Nee, Clarissa. Niet helemaal... helemaal niet, eigenlijk,' fluisterde ze.

Clarissa ging rechtop zitten. 'Hoeveel ben je precies achter met betalen?'

'Volgens mij...' Ze slikte. 'Ik moet het huis verkopen,' zei ze opnieuw, op zo resoluut mogelijke toon. 'Ik raak steeds verder achter.'

Haar schoonmoeder schudde haar hoofd. 'Ik begrijp het niet. Wat is er met al dat geld gebeurd? Je hebt Zachs pensioen en de uitkering van de verzekering. Dat kan nooit allemaal op zijn...'

'Dat is opgegaan aan het betalen van de rekeningen. Elke cent ervan.' Ze was blij dat ze dat eerlijk kon toegeven. Maar dat besef was nog niet opgekomen of ze dacht alweer aan de prachtige trui van tachtig dollar die ze vorige week via internet had besteld.

Clarissa zat haar met open mond aan te kijken. 'Hoe heb je het in vredesnaam zo ver kunnen laten komen?' Haar stem werd een octaaf hoger. 'Zeker als je bedenkt dat wij

elke maand hebben bijgesprongen. Waarom heb je daar nooit iets over gezegd? Ik vraag me af waar al dat geld naartoe is gegaan! Je hebt toch hopelijk niet ook je spaargeld er doorheen gejaagd?’

‘We hebben nooit spaargeld *gehad*, Clarissa. We leefden... boven onze stand.’ Ze dwong zichzelf om haar stem niet te laten trillen. ‘Al vanaf het begin.’

‘Waar heb je het over? Toch niet voordat Zach...’

‘Jawel.’ Jenna schudde haar hoofd. ‘Toen al. We wilden het geen van beiden toegeven, maar we redden het helemaal niet van Zachs salaris.’

‘Ook niet nadat wij jullie hadden geholpen met het huis?’

‘We konden ons zo’n soort huis helemaal niet veroorloven, Clarissa.’

‘Maar waarom ben jij dan in vredesnaam niet gaan werken?’

Jenna’s nekharen gingen rechtoverreind staan. Er waren in Hanover Falls maar weinig banen die niet te min waren voor een Morgan. Ze had het onderwerp één keer ter sprake gebracht, jaren geleden, en Clarissa en Zach hadden allebei staan schuimbekken. ‘Zach was vastbesloten om te bewijzen dat hij een goede kostwinner was, maar...’

‘Bewijzen? Tegenover wie?’

De beschuldigende klank in haar stem ontging Jenna niet. Ze beet op haar tong en vermande zich. ‘Tegenover *jou*. Tegenover jou en Bill. En ik wilde gaan werken, maar *jij* wilde dat niet.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ sputterde Clarissa tegen.

Zach had gedurende de tien jaar van hun huwelijk zijn uiterste best gedaan om zijn ouders – en haar – te bewijzen dat hij als brandweerman goed de kost kon verdienen. Maar de Morgans hanteerden een andere uitleg van het begrip ‘goed de kost verdienen’ dan Zach. Ze hadden nooit ge-

probeerd om hun teleurstelling te verbergen dat hun enige zoon een baan als brandweerman had verkozen boven een ‘echte carrière’.

Gelukkig hadden zijn ouders, zodra Zach en Jenna getrouwd waren, er niet langer op aangedrongen dat hij weer moest gaan studeren. Natuurlijk hadden ze andere dingen om zich druk over te maken, gezien het feit dat Jenna op hun trouwdag drie maanden zwanger was.

Hoewel Clarissa zo kies was geweest om dat niet hardop te zeggen, vermoedde Jenna dat ze opgelucht was toen ze drie maanden later een miskraam kreeg, wat de Morgans een vernedering bespaarde. In plaats daarvan had Clarissa het aangegrepen om medeleven op te wekken. Jenna had gehoord hoe ze in de kerk tegen een vriendin zei: ‘Die arme Jenna is zo’n beetje tijdens de huwelijksreis zwanger geworden, maar gelukkig was ze nog maar een paar maanden heen toen ze die miskraam kreeg.’

Je kon het wel aan Clarissa overlaten om de feiten te verdraaien als ze daarmee kon voorkomen dat ze een figuur sloeg. Ze liet voor het gemak maar buiten beschouwing dat Jenna’s ‘trouwjurk’ een tent was geweest omdat haar buik al te zien was geweest. Ze vroeg zich af wat Zachs moeder zou zeggen als ze de hele waarheid kende.

Zach was er op een of andere manier in geslaagd om een eind te maken aan hun pogingen om haar de zwartepiet toe te spelen. Ze zou inmiddels waarschijnlijk op straat hebben geleefd als hij de plooiën tussen haar en zijn ouders niet had gladgestreken.

‘Zach wilde ook niet dat ik ging werken, vooral niet omdat ik zwanger was.’

‘Zwanger?’ Clarissa trok haar zorgvuldig zwart gemaakte wenkbrauwen op. ‘Wat heeft dat er nu mee te maken? Dat was jaren geleden.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Hoeveel schulden heb je precies?’

Het voelde niet goed om hun geheimen te onthullen nu Zach er niet meer was om zich te verdedigen. Zach had misschien zijn ouders voor de gek kunnen houden, en zelfs zichzelf, omdat Jenna altijd degene was geweest die de rekeningen betaalde – maar het was gewoon zo dat ze zich al lang voordat Zach overleed tot over hun oren in de schulden hadden gestoken. En zonder verzekering op hun hypotheek of creditcards – iets waar Jenna op had aangedrongen – had ze bij Zachs overlijden voor ruim een kwart miljoen dollar aan schulden geërfd. En die werden voor maar iets meer dan de helft veroorzaakt door de hypotheek.

Ze zou later misschien spijt krijgen van wat ze nu wilde gaan zeggen, maar het ging dit keer om meer dan toespelingen maken. Wat ze over haar situatie vertelde, was de waarheid. ‘Ik... ik moet me waarschijnlijk failliet laten verklaren om een executieverkoop te voorkomen.’

Clarissa hapte naar adem. ‘Zet dat maar uit je hoofd! Ik sta niet toe dat je onze – Zachs goede naam op die manier door het slijk haalt. We wachten tot Bill thuiskomt en dan bedenken we wel iets. Misschien moet je het huis verkopen,’ gaf ze toe, ‘maar je laat je *niet* failliet verklaren.’

Jenna voelde zich verstrakken en moest zich verbijten om niet iets te zeggen waar ze later spijt van zou krijgen. De manier waarop Clarissa Zach op een voetstuk had geplaatst op de dag dat hij als een held overleed, maakte haar hoorn-dol. Had Zach dit soort ondersteuning van zijn ouders maar gekregen toen hij nog leefde. Ze sprak zichzelf toe dat het door de gulheid van Bill en Clarissa kwam dat ze een leven kon leiden waarvan ze alleen maar had kunnen dromen voordat ze Zachary Morgan ontmoette.

Een gevoel van opluchting overspoelde haar. Hoe moeilijk het ook was om de waarheid op te biechten, ze had kunnen weten dat Zachs ouders alles zouden regelen. Clarissa zou er nog wel een tijdlang over blijven zeuren, maar ze

zouden haar in elk geval uit deze knoeiboel helpen. Ze had hen eerder moeten vertellen dat ze financiële problemen had.

Maar het hield in dat ze geen andere keus had dan open te zijn over al haar geldzaken en dat ze de waarheid moest opbiechten. In elk geval de waarheid over haar financiën.

Andere geheimen – en dan vooral een dat haar nog steeds achtervolgde – zou Jenna Morgan in het graf meenemen.